

БЕРТОЛТ БРЕХТ

КРОШЕТО

Превод от немски: Николай Попов, 1983

chitanka.info

След един голям боксов мач в спортния дворец неколцина души, с мен общо четирима, все още в доста кръвожадно настроение, седяхме на чаша бира в кръчмата на „Потсдамерщрасе“ при ъгъла с „Бюлощрасе“. Един от нас, който беше професионален боксьор, разказа поучителната история за падението на Фреди Майнке, наречен Крошето.

— Фреди — започна той, като кривеше очи, а лакътят му лежеше в една бирена локва — преди две години получи най-големия шанс в живота си. Фреди естествено се казваше Фридрих. Но половин година той беше в Щатите, впрочем доста неясен период, за който не обичаше да говори. Оттам бе донесъл една ранглиста с имената на съвсем неизвестни боксьори и няколко доларови банкноти, които понякога сякаш случайно вадеше от дажбата си. Най-важното, което донесе оттам, беше името Фреди.

С галеното си име Фреди той няколко месеца се боксира в по-малките градове като Кьолн, а също и в провинцията. После изведнъж го нарекоха Крошето и с това име стана известен.

Когато го видяхме тук за пръв път, доста се смяхме на начина, по който се представи преди състезанието. Остави се да го фотографират в направо дамските му лилави спортни гащета. Той беше най-кокетният боксьор, когото можехте да видите на ринга, господа. Разхождаше се като по сцената на театър. Но щом се появи противникът му, той го нокаутира още в първия рунд, и то с кроше, което имаше поразяваща сила. Впрочем нали знаете, че Фреди беше в категория „петел“. Тези боксьори по принцип нямат силен удар, а освен това Фреди, погледнат отстрани, беше доста хърбав. Но той набираше скорост като перка на самолет и пробиваше защитата на противника си сякаш с петдесет конски сили. Накрая самият той наистина се превърна в едно-единствено кроше.

Когато след мача седнахме заедно и почти го смазахме от потупвания по рамото и гърба, той каза, че всичко било въпрос на съсредоточаване. Човек можел да стане наистина опасен за противника си само когато знае, че напълно владее себе си. Самият той трябвало по начало да има чувството, че не удря противника си, а го пробива, и че ударът изобщо не може да бъде спрял от някаква си брадичка. Спомена и за ред други такива неща, във всеки случай му действуваше

добре, че си вярва, както сами видяхме. Тази вечер той имаше пълен успех и се класира направо за финалния мач.

Когато узнахме, че финалът е само след осем седмици, на всички ни се стори, че времето е твърде малко. Фреди сияеше от радост и тренираше с пълни сили. Дори аз имах честта да му бъда спаринг-партньор. Бързината беше негов специалитет, а моето по-голямо тегло с тридесет фунта му беше тъкмо достатъчно, за да изпробва своя неестествен удар. Въпреки това по време на тренировките той беше за мен голямо разочарование. Причината вероятно беше там, че когато тренираше, не успяваше добре да се „съсредоточи“ а освен това не можеш седмици наред да „пробиваш“ противниците си. Това сякаш нямаше особено значение за него, а по-важно бе да вдига шум около себе си. Естествено не ми влизаше в работата, че той си купи мотоциклет на изплащане и точно в тези дни искаше да се научи да кара. Само си мислех, че спокойно можеше да поизчака. Но когато реши да се сдобие и с жена чрез перспективен годеж, когато на хоризонта се очерта стабилно семейно гнездо, по възможност с орехова спалня и библиотека, съвсем сериозна работа, аз сметнах, че той наистина прекалява. Да се заангажира с такова отговорно начинание като един годеж в момент, когато цялото му съществуване виси на косъм, и да заложи семейното си щастие на нещо, което тепърва трябваше да стане. Човек в неговото положение вече няма право да губи. Аз ви казвам, господа, ако една работа зависи от много обстоятелства, значи нещо не е наред. На финален мач трябва да отидеш все едно, че си продавач в магазин. Продадеш ли нещо, добре. Не продадеш ли нищо, все пак съществува собственикът на магазина за безсънните нощи. И така, финалният мач бе насрочен за дванадесети септември.

Фреди още на десети септември бе приключил с тренировките и на дванадесети вечерта в седем часа седяхме в това заведение аз, Фреди и неговият менажер — дебелият Кампе. Нали го познавате, онзи отсреща, до мъжа, който си чисти зъбите с клечка. След един час трябваше да започне състезанието. Разбира се, не беше правилно, че дойдохме тук. Сами виждате колко задимено и задушно е в тази кръчма, но Фреди искаше да дойдем, а той не се интересуваше от мнението на хората, които пазеха дробовете си и дишаха само чист въздух. С две думи, ние седяхме сред тази пушилка, която не можеш да

разрежеш дори с трион. Кампе и аз си поръчахме по чаша бира. В петнадесетте минути, които ни оставаха, се случи нещо крайно неприятно, което впрочем само аз забелязах. На Фреди му се допи бира.

Той действително повика келнера. Но в този миг енергично се намеси Кампе и каза, че е чисто безумие да пие бира преди състезанието, по-добре било да се наяде с обуцарски пирони.

Фреди промърмори, че това са глупости, но освободи келнера. С това историята бе приключена за Кампе, но не и за Фреди. Кампе още веднъж му повтори всичко добро и лошо, което знаеше за противника му. Фреди четеше вечерния вестник. Имах чувството, че, поглеждайки подлистника с обявите, Фреди все още си мисли за бирата, по-точно казано, за желанието си да пие бира.

Малко след това той стана и се запъти към бара, а Кампе не усети нищо. Повъртя се там, без много да бърза, остави няколко души да го прередят, пропусна и един келнер. После с доста глупаво изражение си купи и цигари, които прибра в джоба на жилетката си.

Когато се върна на масата, изглеждаше някак променен, играеше си с цигарите в джоба на жилетката и се озърташе ужасно навъсено. После обаче отново седна напълно спокойно и се зачете във вестника, който излизаше всяка вечер в осем часа. Сега пък аз, без да обръщам внимание на словоизлиянията на Кампе, започнах да ругая бирата. Спомням си, тогава казах, че бирата е топла и отвратителна помия от съмнителен произход, сигурно пълна с тифусни бацили. Фреди се усмихваше.

Струваше ми се, той бе доста изтощен от борбата със самия себе си. За него бе крайно непоносимо да седи тук и да не може да пие, защото трябваше да се ограничава и да не се отпуска, а изпитваше желание да се налее с тази тифусна помия, но бе прекалено слаб да стори онова, което неразумно му се искаше, преди всичко обаче се ядосваше, че е неразумен. В същото време навярно си представяше годеницата, ореховата спалня и библиотеката, затова стана и плати.

Взехме такси и мълчаливо тръгнахме за спортния дворец.

Когато боксърът, който разказваше тази история, стигна до това място, забеляза, че ръкавът му е в една бирена локва и го подсуши с носна кърпичка. Макар че всички ние в общи линии знаехме изхода на състезанието, аз все пак запитах за по-сигурно:

— И какво стана?

— Нокаутираха го във втория рунд. Нима очаквахте нещо друго?

— Не, но защо смятате е бил нокаутиран?

— Много просто! Когато напуснахме заведението, аз знаех, че Фреди вече имаше лошо мнение за себе си.

— Това е съвсем ясно. Но според вас какво трябваше да направи един мъж в положението на Фреди? — попитах аз.

Човекът изпи чашата си и отговори:

— Според мен един мъж трябва винаги да прави онова, за което има желание. Виждате ли, предпазливостта е майка на всеки нокаут.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.